

Родина Асмуссенів майже не користувалася старим телефоном, який несподівано задзвонив шостого грудня рівно о шістнадцятій.

«Дзень-дзень-дзень!» — почулося з вітальні.

Пальці Фреди несамовито вистукували по смартфоні:
— Попалися, зараз я вас!

Пролунали переможні фанфари. Власне, Фреда мала б зараз робити уроки — шість аркушів завдань із теми «Фауна Ваденського моря», які вже два тижні валялися на її письмовому столі. Це вона принаймні пообіцяла мамі. Але насправді Фреда весь цей час грала у «Winter Trip». У грі вона збирала хмиз і замерзлі ягоди та ганяла ненажерливих лемінгів, які постійно розкрадали її запаси. І щойно вперше дійшла до кришталевого палацу Снігової Королеви. Суперрекорд!

Фреда незадоволено відірвалася від смартфона і прислухалася. Хто б це міг бути? Мама ще працювала, перед

Різдвом у її сувенірній крамничці було повно покупців. Та й вона майже завжди брала з собою мобільний. А бабуся з дідусем принесли свій подарунок до Святого Миколая ще в обід¹.

Невідомий порушник спокою не здавався. Телефон знову й знову нервово дзеленчав. Нічого не вдієш, треба перервати гру.

Невдоволено скривившись, Фреда зісковзнула зі стільця.

— Та йду вже, йду! — гукнула вона, шльопаючи коридором у самих шкарпетках.

Фреда нашттовхнулася на коробки з прикрасами для вітрини, забила мізинець на нозі об кошик із нерозібраною білизною і вскочила до вітальні. Вона схопила слухавку телефона на комоді, але запізно. Чути було тільки короткі гудки, бо хтось уже роз'єднався.

— Чорт! І через це в мене згоріли всі бали, — пробурчала Фреда.

Вона роздратовано грюкнула слухавкою об підставку. Бажання грати далі якось зникло, але й писати про червів-піскожилів та медуз теж не хотілося. Натомість вона пішла до кухні по ще один ванільний рогалик зі щедрого пакета від бабусі. А там відразу забула про все, бо до кухні зайшов Містер Лівінгстон.

Та майже всі, кому випадало бачити Містера Лівінгстона, про все забували, бо він був надзвичайним чорним котом із

---

¹ У західному християнстві день Святого Миколая припадає саме на 6 грудня. (Тут і далі прим. перекл. та ред., якщо не зазначено інше.)

бурштиновими очима й непересічною особистістю: досвідчений мандрівник, як завжди казав Фредин тато, і страшений хитрюга. А фрау Потцендік з другого поверху називала його нахабою і блохастим волоцюгою.

Останнє таки було правдою, бо Містер Лівінгстон регулярно ходив у таємні мандрівки. Але неодмінно повертався, тільки страшенно схудлим і виснаженим, точнісінько як понад сто років тому відомий шотландський дослідник Африки Девід Лівінгстон, — саме тому кіт і носив це ім'я.

Містер Лівінгстон попрямував до холодильника й вимогливо занявчав.

— Ні-ні, я тебе вже годувала, — сказала Фреда з повним ротом. — Ходімо краще на диван.

Вона взяла kota на руки й понесла у вітальню. Там, на відміну від багатого різдвяного декору в коридорі, було навдивовижу мало прикрас. Про те, яка зараз пора, нагадували тільки дві гірлянди на вікнах. Їхні неяскраві вогники освітлювали незвичайний інтер'єр кімнати: лаковані меблі з Азії, жахітливі африканські маски, блискучі музичні скриньки, наповнені мерехтливими мушлями з південних морів, і рідкісні, зроблені зі шкіри та дерева музичні інструменти. Над диваном висіла модель корабля вікінгів із червонобілим вітрилом.

Фреда з котом на руках плюхнулася на широкий шкіряний диван і вмостилася між подушками. Та Містер Лівінгстон

сьогодні ніяк не хотів заспокоюватись. Він нервово перебирав лапами, прислухаючись, як дощ переїщить по шибках. Із порту долинув довгий гудок пароплава — він звучав як прощання й сигнал відпливати.

— Скажи спасибі, що колись тато знайшов тебе між контейнерами, — промовила Фреда, погладжуючи м'яке хутро. — А то б мокнув оце по смітниках.

Вона струсила з долоні кілька котячих шерстинок. Так, капітан Том Асмуссен знався на пригодах. Зараз він був на круїзному лайнері. Він рідко бував удома, але якщо вже приїздив, то розцілював усіх, колов щетиною й сипав ідеями сімейних подорожей. У такі дні Фреда мріяла, щоб це тривало вічно.

Але то були тільки мрії. Наступний рейс пароплава настав невблаганно і знову тягнув капітана Асмуссена до моря, наче велетенський магніт.

Раніше Фреді здавалося, що так і має бути. Лише на свій дев'ятий день народження (звісно, без тата!) вона вперше подумала: як це все витримує мама? А тепер і її старший брат Ліам пішов учитися на моряка! Можливо, тому Фрединим улюбленим заняттям було сидіти вдома.

— Хочеш вирости ботанкою в окулярах? — спитав якось Ліам і вщипнув Фреду за круглу попу. — Попроси в Санти новий велик або, ще краще, каяк!

Човен, щоб теж зникнути в морі? Не-е-е, дякую!

Фреда сердито крутнула старий глобус на підвіконні. Аж тут кіт без попередження ви'явся кігтями їй у стегно.

— Ай-й-й! — засичала Фреда. Скривившись від болю, вона підстрибнула на дивані. — Ти здурів?

Містера Лівінгстона було миттю відправлено на підлогу. Він одразу ж підскочив і побіг до вітрини, у якій тато Фреди зберігав особливі сувеніри. У тому кутку кімнати, поряд із фото з татового першого плавання до Сингапуру, на стіні висіли дорогий хронометр та блискучий барометр із латуні. Кіт спинився перед ними й запитів.

Фреда не хотіла, щоб її ще дряпали, але Містер Лівінгстон поведився так дивно, що вона з цікавості пішла за котом. І теж побачила: обидва прилади наче з'їхали з глузду. Годинник ішов назад, а стрілка барометра в скаженому ритмі показувала то максимальний, то мінімальний тиск!

Фреда трохи почекала, чи не зникне проблема сама собою, але марно. Вона постукала пальцем по захисних скельцях. Може, в годиннику треба тільки поміняти батарейку.

Та перш ніж рішення знайшлося, на комоді знову задзвонив чортів телефон. Цього разу Фреда підняла трубку вже на другому дзвінку.

— Алло, Фредеріція Асмуссен, слухаю вас, — сказала вона. Низький чоловічий голос звучав дружньо:

— Добрий день. Я хотів би поговорити з Містером Лівінгстоном.

Фреді перехопило подих.

— Але... це неможливо! Містер Лівінгстон... це мій кіт, — ледве змогла вона вимовити.

— Так-так, я знаю, будь ласка, негайно передай слухавку Містеру Лівінгстону, — повторив голос, що раптом став дуже нетерплячим.

Фреда подумала, чи це не розіграш місцевого радіо, та в цю ж мить відчула, що хтось бере слухавку з її руки. Вона оглянулася і побачила... свого кота!

— Лівінгстон. Що сталося? — сказав він, не звертаючи уваги на Фреду. — Що? Коли? Ну ясно, що розлютився! А зараз?

Кіт уважно вислухав довге повідомлення і нарешті відповів:

— Вам пощастило, я випадково знаю тут декого. До зустрічі!

Тиць лапою — і слухавка на місці. Кілька довгих секунд дівчинка і кіт мовчки дивилися в очі одне одному.

— Ну й чого ти так дивишся? — нарешті сказав Містер Лівінгстон, недбало струшуючи порошинки з грудей. — Ніколи не бачила, як кіт говорить по телефону?

— Ти... розмовляєш... — прохрипіла Фреда. У неї стукало в скронях.

— Ти дуже спостережлива. — Містер Лівінгстон пружно зістрибнув з комода і просто пішов з кімнати.

Фреді не спало на думку нічого дотепного, щоб відповісти коту. Вона як зачарована потупотіла слідом.